

עקיבא הסוכר שאין קידושין תופסים בחלוצה, על מאמר דבתר חליצה, להחמיר ולהצריכה גט, אטו משום מאמר דקמי חליצה, שצריכה גט למאמרו, בנוסף לחליצתו, וקא משמע לן דלא גזרינן.

אלא חליץ ונתן גט — למה לי לשנות זאת במשנה?

כי מה יועיל גט זה, והרי היא מותרת לשוק גם בלעדיו, והוא אסור בקרובותיה גם בלעדיו.

ומשנינן: ולטעמיה, שהקשית כך, אימא סיפא:

בעל ועשה מאמר, בעל ונתן גט —

למה שנה זאת התנא?

בשלמא בעל ונתן גט — איצטריך, כי סלקא דעתך אמינא, נגזור גט דבתר בעילה אטו גט דקמי בעילה, קא משמע לן דלא גזרינן.

אבל בעל ועשה מאמר — למה לי לומר זאת? והרי לא הוסיף המאמר כלום אחר הבעילה!

אלא מה יש לך לתרץ, כי איידי היות דתנא "חליץ ועשה מאמר", תנא נמי במקביל לו "בעל ועשה מאמר", אף על פי שאין בו צורך.

אם כן, כך נתרץ גם את שאלתך: ואידי דבעי למיתני "בעל ונתן גט", תנא נמי במקביל לכך "חליץ ונתן גט", אף על פי שאין בו צורך.

שנינו במשנתנו: בזמן שהיא וכו'.

מתניתין, דלא כי האי תנא —

שנינו במשנה: בין יבם אחד לשתי יבמות כו'.

בשלמא לרבי יוחנן, דאמר, כולה ביתא, של האחים והיבמות לאחר החליצה של אחד האחים, בלאו של "לא יבנה" קאי —

שפיר איצטריך התנא לאשמועינן בחליץ לזו ועשה מאמר בזו, דאין קדושין תופסין בחייבי לאוין, וכרבי עקיבא.

אלא לריש לקיש, דאמר: כולה ביתא בכרת של אשת אח קאי, ורק החולץ ניתק לו הכרת ללאו, תיקשי:

וכי איצטריך התנא לאשמועינן דאין קדושין תופסין בחייבי כריתות?

אמר לך ריש לקיש: ולטעמיה נמי תיקשי:

סיפא דתנאי: בעל ועשה מאמר, אין אחר הבעילה כלום — וכי איצטריך לאשמועינן דאין קדושין תופסין באשת איש?

אלא, איידי דתנא התרת יבם אחד ויבמה אחת, ששם יש לחדש גם לריש לקיש שאין קידושין תופסים לחולץ בחלוצה, שהיא בלאו בלבד לחולץ, תנא נמי שתי יבמות ויבם אחד.

ואידי דתנא שתי יבמות ויבם אחד, תנא נמי שתי יבמין ויבמה אחת.

שנינו במשנתנו: חליץ ועשה מאמר ונתן. וכו'.

והוינן בה: בשלמא חליץ ועשה מאמר ביבם אחד וביבמה אחת, שפיר איצטריך לומר שאינו כלום —

כי סלקא דעתך אמינא, נגזור אפילו לרבי